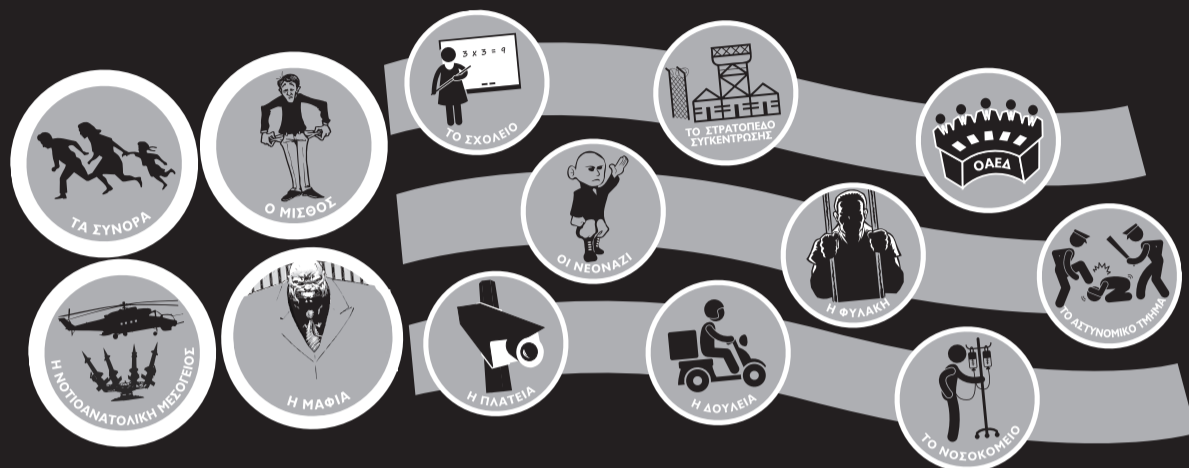

ΑΝΤΙΦΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Τα δύο τελευταία χρόνια σηκωθήκαμε, οργανωθήκαμε, πολεμήσαμε τους φασίστες.

Και όχι μόνο αυτό: ειδωθήκαμε, γνωριστήκαμε, διαισθανθήκαμε κοινά συμφέροντα και κοινούς σκοπούς.

Και λέμε πως το νιώσαμε, ακόμη και με το βλέμμα μας μυωπικά κολλημένο στους νεοναζί:

Δεν είναι μονάχα αυτοί ο φασισμός των καιρών μας.

Φασισμός είναι ο ολοκληρωτισμός της αστυνομικής κατάληψης της πόλης. Είναι η οργανωμένη μετατροπή των προνοιακών συστημάτων σε αστυνομικούς μηχανισμούς.

Είναι το κράτος που γίνεται μαφία και η μαφία που γίνεται κράτος.

Είναι η καθημερινή αδιάφορη απαρτίωση των νεκρών στα σύνορα.

Είναι τα σχέδια για εμπλοκή του ελληνικού κράτους στους διακρατικούς ανταγωνισμούς της Ανατολικής Μεσογείου.

Είναι η παγωμένη πειθαρχία των στρατοπέδων συγκέντρωσης για μετανάστες εργάτες.

Είναι η σύνδεση άδειας παραμονής και ενσήμων για δεκάδες χιλιάδες νεαρούς και νεαρές.

Είναι ο μισθός που ποτέ δεν βγάζει τον μήνα και η δουλειά που τσακίζει κόκαλα.

Είναι τα «ναι» που πολλαπλασιάζονται και τα «όχι» που λιγοστεύουν.

Είναι η θριαμβευτική αλαζονεία η χαραγμένη στα μούτρα του αφεντικού κάθε πρωί.

Οι αρμόδιοι μας λένε ότι λάθος καταλάβαμε. Ότι όλα αυτά –τα χίλια πρόσωπα του ελληνικού φασισμού- δεν είναι μέρος μίας κρατικής στρατηγικής, ότι δεν διαγράφουν το μέλλον.

Κι όμως εμείς νιώθουμε – με την διαίσθηση που γεννά ο κίνδυνος – ότι απέναντί μας δεν βρίσκεται μια τυχαία παρεκτροπή από την οποία θα επιστρέψουμε μαγικά.

Απέναντί μας βρίσκεται η στρατηγική του ελληνικού κράτους ενάντια στην εργατική τάξη.

Και θα πρέπει, αυτή τη στρατηγική, πρώτα να την καταλάβουμε και μετά να την πολεμήσουμε.

Όχι με την αδιάφορη διεκπεραιωτική διάθεση του ανθρωπιστή χομπίστα, αλλά, όλο και περισσότερο, με την τέχνη, την επινοητικότητα και την ορμή εκείνου που δεν μπορεί να κάνει αλλιώς.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22/2/14 12.00 – ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

Στρατόπεδα συγκέντρωσης

Πώς είναι να ζεις σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης; Τι είναι ένα κράτος που χτίζει στρατόπεδα συγκέντρωσης; Τι κοινωνίες είναι αυτές που ωφελούνται από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης;

Όπωςδήποτε το μυαλό πάει στη ναζιστική Γερμανία. Εκεί, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης (τα περίφημα lager) ήταν ένας κρίκος στην αλυσίδα της βαρβαρότητας. Δε συνιστούσαν παρεκτροπή, αλλά φυσιολογική λειτουργία. Δεν ήταν αποτέλεσμα τρέλας, αλλά υπόδειγμα ορθολογικής πολιτικής. Το ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης, προτού εξελιχθεί στο απόλυτο παράδειγμα οργανωμένης εξόντωσης, λειτουργούσε για αρκετά χρόνια ως τόπος εγκλεισμού όσων κρίνονταν περιττοί (των κομμουνιστών, των ομοφυλόφιλων, των ρομά, των βαριά ασθενών), οι οποίοι υπήρξαν και τα πρώτα θύματά του. Την ίδια στιγμή αποτελούσε την κινητήριου δύναμη της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας και τη βάση ανάπτυξης της γερμανικής οικονομίας. Εντός των τειχών η καταναγκαστική εργασία διασφάλιζε τη βιωσιμότητα του γερμανικού πολεμικού / οικονομικού θαύματος. Αλλά και εκτός των τειχών του, οι τοπικές κοινωνίες και οι λειτουργίες τους προσανατολίστηκαν (μέχρι που δέθηκαν αζεδιάλυτα) με τους σκοπούς και τις λειτουργίες του στρατοπέδου συγκέντρωσης. Η σχέση υλικής και οικονομικής εξάρτησης των τοπικών κοινωνιών από το στρατόπεδο συγκέντρωσης ήταν τόσο απόλυτη που σταδιακά μετέτρεψε κάθε κοινότητα γύρω και δίπλα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης σε λειτουργικό του εξάρτημα.

Αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα υπάρχουν περίπου 100 στρατόπεδα συγκέντρωσης. Δεν αφορούν μονάχα τα μεγάλα «κέντρα φιλοξενίας μεταναστών» όπως της Αμυδαλέζας, αλλά και κάθε άλλο τέτοιο χώρο, οσοδήποτε ανεπίσημος κι αν είναι (κοντέινερ, αποθήκες). Εντός τους βρίσκονται φυλακισμένοι περίπου δέκα χιλιάδες μετανάστες. Σε γενικές γραμμές, ο αριθμός τους παραμένει σταθερός, παρόλο που τα φυσικά πρόσωπα ανακυκλώνονται. Τα ελληνικά στρατόπεδα συγκέντρωσης εμφανίζουν διάφορες λειτουργίες: α) Είναι χώροι προσωρινής αποθήκευσης του εργατικού δυναμικού που «πλεονάζει». Κάθε φορά που οι ανάγκες των τοπικών κοινωνιών το απαιτούν, το εργατικό αυτό δυναμικό «απελευθερώνεται» για να συνδράμει. Κι όποτε «δεν υπάρχουν δουλειές» μια σκούπα των μπάτσων βοηθάει τα στρατόπεδα να ξαναγεμίσουν β) Είναι τόποι πρακτικής εμπέδωσης της πειθαρχήσης των μεταναστών εργατών. Η φυλάκιση, ο σαδισμός των μπάτσων, η πείνα, οι ξυλοδαρμοί, πολλές φορές και ο θάνατος είναι τα εργαλεία επιβολής του τρόμου γ) Είναι τρόποι απορρόφησης των κοινοτικών κονδυλίων που σχετίζονται με τη διαχείριση των «παράνομων» μεταναστών. Δε μιλάμε για αστεία ποσά. Στο διάστημα 2007-2020 τα σχετικά κονδύλια ανέρχονται στο ποσό των 900.000.000 ευρώ δ) Είναι υποδομές οικονομικής και κοινωνικής υποστήριξης των τοπικών κοινωνιών. Η εγκατάσταση των στρατοπέδων συγκέντρωσης δεν προκύπτει στην τύχη. Είναι προϊόν σχεδιασμού και εργαλείο κατάστροφης της εσωτερικής πολιτικής. Το στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών αποτελεί για την εσωτερική ζωή των τοπικών κοινωνιών που το στεγάζουν, το λειτουργικό ισοδύναμο του Πανεπιστημίου, του Δικαστηρίου, του Στρατοπέδου ή αλλιώς ένα «δωράκι» της κεντρικής εξουσίας προς την τοπική της απόφωση. Οι ροές κρατικού χρήματος προς τις τοπικές οικονομίες που βρίσκονται γύρω απ' το στρατόπεδο συγκέντρωσης παρέχει σε ολόκληρες κοινωνίες υλικά κίνητρα συνενοχής. Ωστε τελικά, το στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι ο τόπος που διασταυρώνονται οι οικονομικές και εργατικές πολιτικές του ελληνικού κράτους με το ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας.

Οι κακοί είναι στη φυλακή

Τελικά σ' αυτή τη χώρα ο καθένας είναι ό,τι δηλώσει! Εκπληκτο το φιλοθέαμον κοινό, παρακολουθεί από το Σεπτέμβρη και μετά την παράσταση «το αντιφασιστικό κράτος πολεμάει το φασισμό». Η αμηχανία του κοινού είναι έκδηλη. Η Χρυσή Αυγή, η «νέα και δυναμική» πολιτική δύναμη, που θα άλωνε το σύστημα από τα μέσα, που κατακτώντας τη μία πολιτική εξουσία μετά την άλλη θα έφτανε τελικά να κυβερνήσει, βρήκε τοίχο τόσο ξαφνικά, όσο ξαφνικά μπήκε στο καθημερινό λεξιλόγιο της πολιτικής και της μιντιακής ζωής. Η ηγεσία του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης (και εδώ που τα λέμε το σύνολο των κυβερνητικών και αντιπολιτευτικών δυνάμεων) κορδώνεται σα το παγώνι: διαφύλαξε, λέει, το κύρος και τη λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών, διέσωσε τη χώρα από τον κίνδυνο της ναζιστικής εκτροπής και τέλος διεμήνυσε προς πάσα κατεύθυνση ότι ο φασισμός δεν πέρασε. Το no passaran δόνησε κυβερνητικά γραφεία, αστυνομικά τμήματα και τηλεοπτικά πλατό. Η ναζιστική ηγεσία συνελήφθη, τα πολιτικά στελέχη β' διαλογής οδήγηθηκαν με συνοπτικές διαδικασίες στη φυλακή, οι δίαυλοι πρόσβασης στα ΜΜΕ έκλεισαν.

Αυτό που απομένει λοιπόν σε μας τους αδαείς είναι να πιστέψουμε ότι αυτό που παίχτηκε τους τελευταίους μήνες γύρω απ' το σίριαλ Χρυσή Αυγή ήταν ένας αδυσώπητος αγώνας της δημοκρατίας απέναντι στο ναζισμό που έληξε με νίκη του πρώτου. Εδώ γελάμε. Πίσω απ' τα αγωνιώδη ρεπορτάζ του είδους «είναι ο Κασιδιάρης οπαδός του Χίτλερ;» που με ρυθμούς πολυβόλου γέμισαν το μηνιακό λόγο, αυτό που εξελισσόταν στον πραγματικό, υλικό κόσμο ήταν μια αδυσώπητη μάχη για τον έλεγχο του παράνομου κεφαλαίου. Όσο κι αν έγινε προσπάθεια να περάσει ως κάτι παντελώς άσχετο με τις συλλήψεις και τον εκτοπισμό των χρυσαυγιτών τραμπούκων, γεγονός είναι ότι παράλληλα με την εκστρατεία του «αντιφασιστικού» κράτους, μια ευρεία αλλαγή φρουράς στο εσωτερικό των αστυνομικών μηχανισμών λάμβανε χώρα: αστυνομικοί διοικητές, προϊστάμενοι της ΓΑΔΑ και λοιποί μπατσοαρμόδιοι αποπέμπονταν μέσα σ' ένα καταϊγισμό κατηγοριών για διαπλοκή με το οργανωμένο έγκλημα. (Το αστείο είναι ότι όσο πρόθυμοι υπήρξαν διάφοροι να υποστηρίξουν την εκδοχή της μάχης ανάμεσα στο ναζισμό και στη δημοκρατία, άλλο τόσο εύκολα ονομάζουν «μάχη φραξιών στο εσωτερικό του κράτους» αντίστοιχες εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα στην εσωτερική πολιτική ζωή της Τουρκίας).

Φυσικά βέβαια, όταν ήρθε η ώρα του ξεκαθαρίσματος, οι ελεγχόμενες διαρροές που διοχέτευε εναντίον της Χρυσής Αυγής η ΕΥΠ διόλου δεν περιλάμβαναν ιδεολογικές κατηγορίες (το ναζισμό) παρά ίσως μόνον ως επικάλυμμα. Αντίθετα εκείνο το οποίο «αποκάλυπτε» το μεγάλο κρατικό στόμα ήταν η μάχη για τον έλεγχο της νύχτας σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας, το εμπόριο πρέζας, η εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών, η σωματεμπορία και οι ανταγωνισμοί που μαινονταν γύρω απ' τον έλεγχό τους. Τα φυλακισμένα μέλη της Χρυσής Αυγής, τα εκτοπισμένα από το δημόσιο λόγο «παιδιά με τις μαύρες μπλούζες», οι αποκεφαλισμένοι και εκδιωγμένοι υψηλόβαθμοι μπάτσοι είναι σε τελευταία ανάλυση οι χαμένοι της σύγκρουσης. Αυτό που δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι ότι κάθε μάχη που περιλαμβάνει χαμένους, περιλαμβάνει αναγκαστικά και νικητές. Στην περίπτωση τους, το επίδικο της αναμεταξύ τους διαμάχης δεν ήταν η εξάλειψη των κάθε είδους παράνομων δραστηριοτήτων, αλλά εκείνος που θα ελέγχει την κερδοφορία τους. Τώρα που μιλάμε η πρέζα συνεχίζει να πωλείται, όπως πωλούνταν και πριν, η καταναγκαστική πορνεία συνεχίζει να είναι επικερδές κομμάτι της επιχειρηματικής ζωής, η εργασία και η ίδια η ζωή των μεταναστών εξακολουθεί να τελεί υπό στρατιωτική διαχείριση. Η μόνη διαφορά είναι ότι από το κάδρο έχει οπισθοχωρήσει η σβάστικα.

Έχει οπισθοχωρήσει, αλλά δεν έχει εξαφανιστεί! Καθώς η ύπαρξη και το μέγεθος της Χρυσής Αυγής είναι άμεσα συνυφασμένα με τα σχέδια και τις επιδιώξεις της δημόσιας τάξης, είναι πολύ λογικό οι μπατσοπροϊστάμενοι καθόλου να μην επιδιώκουν την ολοκληρωτική εξάλειψη των τραμπούκων, αλλά την προσγειώσή τους στη θέση που τους αναλογεί. Η Χρυσή Αυγή και οι φίλοι της είναι χρήσιμοι, αρκεί να κατανοούν και να αποδέχονται τη θέση τους. Η Χρυσή Αυγή και οι φίλοι της θα συνεχίσουν να υπάρχουν στο βαθμό που οι φιλοδοξίες που έτρεφαν δώσουν τη θέση τους στο ρεαλισμό που γεννά το ένστικτο της επιβίωσης. Οπότε, ακόμη κι αν δεν κατάφεραν να γίνουν αφεντικά του παράνομου κεφαλαίου, δε χάθηκε κι ο κόσμος! Μπορούν κάλλιστα να συνεχίζουν να διαπρέπουν ως στελέχη των χαμηλότερων βαθμίδων του. Οπότε ο φασισμός μπορεί να χει και (λίγη...) σβάστικα. Αρκεί να περιορίζεται στο ρόλο που σηκώνουν τα κυβικά της.

Οι κακοί κάνουν πολιτική

Η επιμονή του ελληνικού κράτους και των μηχανισμών του να εμφανίζεται ως πολέμιος του φασισμού έχει τριπλή σημασία. Κατά πρώτον μετατρέπει τη μάχη για τον έλεγχο του παράνομου κεφαλαίου σε μάχη ιδεολογίας. Δεν υπάρχει μαφία, δεν υπάρχει παρακράτος, δεν υπάρχει αμείλικτος ανταγωνισμός για τον έλεγχό τους, υπάρχει μόνο μια μάχη ιδεών. Κατά δεύτερον υπονοεί ότι αυτός που διώκει τους ναζί δε μπορεί παρά να βρίσκεται στην πλευρά «του καλού»

και της δημοκρατίας κι άρα δε γίνεται ποτέ να μοιάζει στον αντίπαλό του. Κατά τρίτον, συρρικώνει το εύρος του φασισμού - και ως ιδέες και ως πρακτικές - σε μια συμμορία τραμπούκων. Εννοεί δηλαδή ότι ο φασισμός είναι τρόπος έκφρασης και δράσης αποκλειστικά και μόνο της Χρυσής Αυγής.

Και βέβαια είναι χρήσιμη αυτή η λαθορχεiria. Κυρίως, γιατί το ελληνικό κράτος μαζί με όλους τους μηχανισμούς, γνωρίζει ότι, προκειμένου να αντεπεξέλθει στα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει, είναι αναγκασμένο να πετάξει στα σκουπίδια κάθε πλευρά της πολιτικής του που εφάρμοζε μέχρι τα τώρα. Αυτό που είχαμε μάθει να αποκαλούμε κράτος πρόνοιας, δηλαδή η ύπαρξη ενός κράτους - «πατέρα» που συμπεριφέρεται στοργικά στα τέκνα του, είναι ο παλιός τρόπος που συγκροτούσε και αναπαρήγαγε την ταξική εκμετάλλευση. Αυτός ο τρόπος, που όσο κι αν μας βόλευε να τον θεωρούμε παντοτινό, πρέπει πια να καταστραφεί (και καταστρέφεται ήδη) από το κεφάλαιο. Το ελληνικό κράτος πρέπει να μετασχηματιστεί σε μια ασάβληνη μηχανή αστυνομικής και στρατιωτικής επιβολής, απαλλαγμένη από «ανθρωπιστικές ανησυχίες».

Ο μετασχηματισμός που συμβαίνει μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας, συμπαρασύρει σε αιφνίδιο θάνατο όλες τις ακλόνητες βεβαιότητες του παρελθόντος. Κι αυτό δεν είναι μια μικρή αλλαγή. Γιατί καθώς αυτός ο μετασχηματισμός θα λαμβάνει χώρα με όλο και πιο γοργούς ρυθμούς είναι σίγουρο ότι θα στηρίζεται σε μεθόδους και ιδεολογίες φασιστικές. Είναι σίγουρο ότι το πέρασμα από το κράτος - πατέρα στο κράτος - μπαμπούλα θα περιλαμβάνει τεράστιο βαθμό βίας, τόσο σε ποσότητα, όσο και σε ποιότητα. Και είναι επίσης σίγουρο ότι αυτό που θα αναδύεται δε θα είναι ο φασισμός ως πολιτική περιθωριακή επιλογή, αλλά ο φασισμός ως κυρίαρχη κρατική πολιτική. Αυτό είναι που θέλει να αποκρύψει το ελληνικό κράτος και οι μηχανισμοί του κι από κει προέρχεται η καούρα του να προβάλλει το «αντιφασιστικό» του πρόσωπο. Γιατί κατά τα άλλα οι πολιτικές που εφαρμόζει το ελληνικό κράτος, είτε αυτές αφορούν την εργασία και τη διαχείρισή της, είτε την υγεία, είτε την εκπαίδευση, είτε την εξωτερική πολιτική είναι πέρα ως πέρα φασιστικές. Προφανώς όχι με τη γραφική έννοια των ανώτερων φυλών, αλλά με την πολύ επίκαιρη μορφή της δημιουργίας ενός σύγχρονου αστυνομικού κράτους.

Τα χίλια πρόσωπα του φασισμού

Να για παράδειγμα ορισμένες τέτοιες περιπτώσεις: α) προσαγωγή γυναικών από το κέντρο της Αθήνας από μεικτά κλιμάκια μπάτσων και γιατρών. Μεταφορά σε αστυνομικά τμήματα, υποχρεωτικός ιατρικός έλεγχος, σύλληψη όσων βρέθηκαν θετικές στο ιό του AIDS, δημοσίευση των φωτογραφιών τους στα ΜΜΕ και προφυλάκιση β) προσαγωγή αστέγων από το κέντρο της Αθήνας στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Αμυγδαλέζας. Έλεγχος των στοιχείων τους, καταγραφή των ονομάτων τους, υποχρεωτικές ιατρικές εξετάσεις γ) συνεχείς έλεγχοι καταυλισμών ρομά σε όλη την Ελλάδα, καταγραφή στοιχείων τους, μαζικές προσαγωγές, υποχρεωτική λήψη DNA για την ταυτοποίηση βιολογικών δεσμών μεταξύ γονέων και τέκνων από μεικτά κλιμάκια αστυνομίας και υπουργείου υγείας δ) συνεχείς έλεγχοι, προσαγωγές και μεταφορά μεταναστών που δε διαθέτουν νόμιμα έγγραφα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ανά την Ελλάδα ε) υποχρεωτική εργασία δεκάδων χιλιάδων ανέργων μέσω των προγραμμάτων «κοινωνικού εργασιού» του ΟΑΕΔ και διαγραφή από τα μητρώα του όσων αρνηθούν την εργασία που τους προσφέρεται στ) σύνδεση της «νομιμότητας» (δηλαδή της άδειας παραμονής) πολλών δεκάδων χιλιάδων αγοριών και κοριτσιών (αναφερόμαστε στη λεγόμενη δεύτερη γενιά) με την επικόλληση ενσήμων (δηλαδή την εύρεση εργασίας).

Χρησιμοποιούμε αυτά τα παραδείγματα γιατί τα θεωρούμε όλα τους ενδεικτικά της νέας αντίληψης που διατρέχει το ελληνικό κράτος και τους μηχανισμούς του. Το στοιχείο που τα διαφοροποιεί δεν είναι τόσο η αυξημένη εμπλοκή της αστυνομίας σε διάφορες (φαινομενικά μη ποινικά ενδιαφέροντες) όψεις της κοινωνικής ζωής, όσο η αστυνομική κατεύθυνση και λειτουργία που αναλαμβάνουν οι μέχρι πρότινος μηχανισμοί της πρόνοιας. Εδώ θα βρούμε το Υπουργείο Υγείας να συγκροτεί ελεγκτικούς μηχανισμούς και να τους στρέφει εναντίον όσων ασθενούν. Να ασκεί μια τιμωρητική πολιτική (σύλληψη και διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών), εκεί που μέχρι πρότινος χωρούσε μόνο πρόνοια και θεραπεία. Θα βρούμε το Υπουργείο Παιδείας να πατάει πάνω στις πολιτικές διαχωρισμού και απαγόρευσης και να τις στρέφει έναντι των μαθητών που εξέπυσαν της «νομιμότητας» κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους. Θα βρούμε τις υπηρεσίες του ΟΑΕΔ να επιτελούν ένα κατασταλτικό ρόλο, να μετατρέπονται σε μηχανισμούς τεράστιας καταγραφής προσωπικών δεδομένων, να αποκτούν εξουσίες πάνω στις υλικές συνθήκες επιβίωσης εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων, εκεί που μέχρι πρότινος είχαν το ρόλο της οικονομικής αρωγής.

Αυτό που εξελίσσεται με ταχείς ρυθμούς πάνω στη ζωή των ανέργων, των άστεγων, των μεταναστών, των ρομά (και βλέπουμε...) σηματοδοτεί μια αλλαγή κατευθύνσεων στις πολιτικές του ελληνικού κράτους. Είναι μια προσπάθεια ποινικοποίησης εκείνων που το κεφάλαιο κρίνει ότι περισσεύουν. Ταυτόχρονα είναι μια επίδειξη των μεθόδων με τις οποίες το ελληνικό κράτος σκοπεύει να διαχειριστεί την υποτίμηση της ζωής και της εργασίας μας. Τελικά η ποινική

Σαν θα περάσεις αυτήν την πόρτα...

Το επίσημο όνομά του είναι Οργανισμός Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού. Από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 ανέλαβε την «πρόωθηση της απασχόλησης». Σχεδιασμένος, υποτίθεται, να επιτελεί ένα ρόλο οικονομικής αρωγής στους οικονομικά ασθενέστερους, ο ΟΑΕΔ μεταλλάσσεται στις μέρες μας σε μηχανισμό διαχείρισης των εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων. Με την ανεργία να ξεπερνάει το 30%, κι μ' ένα τρομακτικό ποσοστό να εναλλάσσεται από την εργασία στην ανεργία και φτου κι απ' την αρχή, τα γραφεία του ΟΑΕΔ αποτελούν το θεσμό στον οποίο έχει καταφύγει περίπου ένας στους δύο από τον εργασιακά ενεργό πληθυσμό. Στα μητρώα του βρίσκονται καταγεγραμμένα τα προσωπικά δεδομένα και η οικονομική κατάσταση όσων έχουν υποβάλει αίτηση επιδότησης. Με δεδομένο ότι από το σύνολο των ανέργων οι δικαιούχοι του, έτσι κι αλλιώς, πενιχρού επιδόματος είναι ελάχιστοι, ο ΟΑΕΔ αποκτά νέες αρμοδιότητες και εξουσίες επί της εργασίας και της ανεργίας της εργατικής τάξης. Προκηρύσσοντας θέσεις εργασίας σε προγράμματα που σχεδίασε και υλοποίησε ο ίδιος, ο ΟΑΕΔ μετατρέπεται σε συλλογικό εργοδότη χιλιάδων μακροχρόνια ανέργων, οι οποίοι όμως καλούνται να δουλέψουν με εξευτελιστικούς όρους εργασίας και απολαβών. Στην πιο πρόσφατη μάλιστα περίπτωση απείλησε τους ανέργους που δε θα δέχονταν να «εργαστούν» ως ελεγκτές εισιτηρίων στις αστικές συγκοινωνίες με διαγραφή από τα μητρώα του και με στέρηση του επιδόματος ανεργίας.

Δεν έχουμε εδώ να κάνουμε με δυσλειτουργίες ή ισοπέδωση των προνοιακών συστημάτων, αλλά με οργανωμένη μετατροπή τους σε βοηθητικά όργανα αστυνόμευσης, σε θεσμούς διαχείρισης της εργασίας, σε μηχανισμούς διαλογής με πολιτικά / ταξικά κριτήρια εκείνων που σε εποχές κρίσης θα επιδοτούνται από τον κρατικό μηχανισμό και εκείνων που θα αφεθούν στη μοίρα τους.

και αστυνομική διαχείριση όλων και μεγαλύτερων κομματιών του πληθυσμού, δίχως την ύπαρξη ή ακόμα και παρά την ύπαρξη σχετικής νομοθεσίας, τροποποιεί απότομα το σύνταγμα των πραγματικών κοινωνικών σχέσεων· χαράσσει μια τομή, δημιουργεί ευρείες κατηγορίες εντός του πληθυσμού για τις οποίες αρμόδιες είναι πλέον οι αστυνομικές αρχές και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί όλων των μέχρι πρότινος προνοιακών συστημάτων.

Είναι ο φασισμός χωρίς σβάστικα!

Ονομάζουμε αυτή την κατάσταση φασισμό και ως τέτοιο έχουμε υπόψη το φασισμό με την κυριολεκτική του έννοια. Το φασισμό ως τον κυρίαρχο τρόπο κρατικής πολιτικής που αφορούσε όλα τα κράτη που έλαβαν μέρος στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, είτε με τη μεριά των νικημένων, είτε με τη μεριά των νικητών. Ο σημερινός φασισμός δε συνδέεται με τους προγόνους του ως απλή επανάληψη γεγονότων του παρελθόντος (φυσικά μπορεί να συμβούν κι αυτά). Συνδέεται όμως ως προς το ότι αποτελεί μια καθολική ρύθμιση του συνόλου των κοινωνικών σχέσεων. Ως προς το ότι αποτελεί μια κοινή ταξική πολιτική απέναντι στο προλεταριάτο. Ως προς το ότι κατευθύνει την κρατική πολιτική, όχι μόνο στον τομέα της δημόσιας τάξης, αλλά και σε οποιαδήποτε άλλη πτυχή της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Ως προς το ότι είναι μια συνειδητή επιλογή υποτίμησης της ζωής και της εργασίας εκατομμυρίων εργατών. Ως προς το ότι ξεκινάει αποκλείοντας και μπορεί να τελειώσει εξοντώνοντας.

Σκεφτόμασταν ότι για να μπορούμε να πολεμήσουμε το φασισμό θα πρέπει πρώτα να είμαστε σε θέση να τον περιγράψουμε. Το ξέρουμε ότι αυτή η περιγραφή είναι μαύρη, σκοτεινή κι απαισιόδοξη. Είναι όμως μια πραγματική προοπτική για μας και για το κράτος «μας».

Όπως βέβαια παντού, έτσι κι εδώ, υπάρχει και η αισιόδοξη όψη: όσο πιο ζοφερό είναι το μέλλον που φτιάχνεται, όσο πιο πολύ στριμώνει η κατάσταση, τόσο πιο πιθανό και εύλογο είναι να συναντήσει και τον αντίπαλό της. Ο νέος ελληνικός φασισμός μπορεί να συναντήσει αντίσταση. Μόνο που αυτή δε θα χει ψήφο στο Συριζα και προσδοκίες επιστροφής στο 1980. Η αυτονομία είναι αυτό που μας λείπει. Η συλλογική κατανόηση του κόσμου και η συστηματική οργάνωση εναντίον του.

Διαδηλώνουμε

Εδώ και δέκα χρόνια, από τότε δηλαδή που ονομαστήκαμε antifa, υποστηρίζουμε ότι ο φασισμός δεν είναι μια έκφραση περιθωριακών πολιτικών προτιμήσεων, αλλά συστατικό στοιχείο της εσωτερικής πολιτικής ζωής. Όταν πρωτοδιατυπώσαμε αυτή τη θέση ακουγόμασταν περίπου ως γραφικοί. Δε νιώθαμε καθόλου τέτοιοι. Μέχρι την απόφασή μας να οργανωθούμε σε αντιφασιστικές ομάδες και συνελεύσεις είχαν προηγηθεί πολυήμερα πογκρόμ εναντίον των αλβανών εργατών, εθνικιστικά συλλαλητήρια της τάξης των κάποιων εκατομμυρίων, απόπειρες εδαφικής επέκτασης προς βορρά, προσπάθειες πολεμικής σύρραξης στα ανατολικά, η γιγάντωση του εγκληματικού κεφαλαίου (είτε αυτό αφορά το βίαιο εξαναγκασμό δεκάδων χιλιάδων γυναικών από το ανατολικό μπλοκ στην καταναγκαστική πορνεία είτε την οργανωμένη εκμετάλλευση των ξένων εργατών), η ανάδυση του κράτους μαφία. Η απόφασή μας, κατά συνέπεια, ήταν αργοπορημένη.

Με χαρά είδαμε τα τελευταία δύο χρόνια, χιλιάδες ακόμα να γίνονται κομμάτι του αντιφασιστικού αγώνα, στα λόγια και στα έργα. Από τη στιγμή που οι πολιτικοί προϊστάμενοι της δημόσιας τάξης επέλεξαν να μετατρέψουν τη Χρυσή Αυγή από μικροοργάνωση πρακτόρων και γραφικών σε σημαντικό όργανο πειθάρχησης και τρομοκράτησης της εργατικής τάξης στην Ελλάδα, οι αντιφασιστικές διαδηλώσεις, οι αντιφασιστικές σχολικές ομάδες, οι εκδηλώσεις, τα σπασίματα των χρυσαυγίτικων γραφείων, οι αντιφασιστικές συναυλίες, η δρομίσια βία φούσκωσαν μέχρι του σημείου βρασμού. Κι αποτέλεσαν μια αφορμή για το πλησίασμα κομματιών της ντόπιας εργατικής τάξης με τους μετανάστες (και κυρίως με τα παιδιά τους). Ο αντιφασιστικός αγώνας των τελευταίων δύο χρόνων έμοιαζε με μίνι εξέγερση τμημάτων μιας νέας εργατικής τάξης ενάντια στη υποτίμηση της ζωής της, ενάντια στη βία της φτώχειας, ενάντια στην αστυνομική κατάληψη των πόλεων. Αλλά είχε και τα μειονεκτήματά της. Το βασικότερο όλων ήταν η προσωποποίηση του φασισμού στους μαφιόζους φίλους της Χρυσής Αυγής.

Κι όμως: Πολλοί από μας το νιώθαμε ότι αυτοί ήταν απλώς η κορυφή του παγόβουνου. Και πως είτε μ' αυτούς είτε χωρίς αυτούς, ο ελληνικός φασισμός θα συνέχιζε να δουλεύει εναντίον μας. Πράγματι: ο φασισμός της εποχής μας δεν είναι σκέτα πρόσωπα και εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού η καπιταλιστική μηχανή συνεχίζει να αλέθει σώματα και μυαλά. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού η αστυνομική κατάληψη της πόλης μας προχωράει βάσει σχεδίου. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού οι αστυνομικοί μηχανισμοί πολλαπλασιάζονται – κι εσχάτως δε στηρίζονται μόνο στους μπάτσους, αλλά και στους γιατρούς, στους διευθυντές λυκείων, στις πολιτικές του ΟΑΕΔ. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού η μαφιοζοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και η γιγάντωση του εγκληματικού κεφαλαίου προχωράει ακάθεκτη. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού η καθημερινή επιβίωση για δεκάδες χιλιάδες μετανάστες γίνεται όλο και πιο δύσκολη, όλο και πιο θανατηφόρα. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού ο αποκλεισμός μεγάλων ομάδων της εργατικής τάξης από τα συστήματα υγείας και πρόνοιας γίνεται όλο και πιο καθημερινός. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού οι πολεμικοί σχεδιασμοί του ελληνικού κράτους αποκτούν όλο και περισσότερο μια ρεαλιστική διάσταση. Πίσω απ' τη βιτρίνα του ναζισμού τα αφεντικά στις δουλειές μοιάζουν όλο και περισσότερο με στρατιωτικούς διοικητές. Κι εντωμεταξύ ο φόβος κι η μοναξιά βασιλεύουν.

Η διαδήλωση που διοργανώνουμε είναι μια δήλωση εναντίωσης στα σχέδια του ελληνικού κράτους και των αφεντικών μας. Είναι μια προσπάθεια αποσύνδεσης του φασισμού απ' τη Χρυσή Αυγή και εντοπισμού του στις ίδιες τις λειτουργίες του ελληνικού κράτους και των μηχανισμών του. Είναι μια προσπάθεια να αποδείξουμε ότι μπορούμε να σκεφτόμαστε και να δρούμε για λογαριασμό μας.

Δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα τα καταφέρουμε. Είναι όμως βέβαιο τι μας περιμένει, αν δεν το προσπαθήσουμε...

*Η προκήρυξη αυτή κυκλοφορεί σε 10.000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa***

Τίπος είναι η πόλη;

Λέμε ότι είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ποιος υποστήριξε τι και πότε. Ότι σημασία δεν έχει μόνο τι γίνεται τώρα, αλλά και τι συνέβαινε όλον αυτόν τον καιρό. Για παράδειγμα εμείς που υπογράφουμε αυτήν την προκήρυξη δεν γίναμε χτες αντιφασίστες. Δε μας «έπεισε η τηλεόραση» για την κακή φύση του ναζισμού. Δε μας κινητοποίησε κανένα ενδιαφέρον για την τύχη του «δημοκρατικού πολυτέματος». Ονομαστήκαμε antifa το μακρινό πια 2004, τότε που κανείς δε μίλαγε για το ζήτημα. Φτιάξαμε μόνιμες αντιφασιστικές ομάδες. Προσπαθήσαμε να χτυπήσουμε το φασισμό οργανωμένα στο δρόμο και στα μυαλά. Δεν το κάναμε από καπρίτσιο· διαισθανόμασταν ότι τα χρόνια που θα ακολουθούσαν θα ήταν χρόνια σκοτεινά, χρόνια που ακόμα και η πιο μικρή έκφραση οργανωμένης αντίθεσης θα αποκτούσε πολιτικό βάρος. Είναι απ' αυτή την έγνοια που αρχίσαμε να διαδηλώνουμε σε γειτονιές ήδη από το 2005. Άλλες φορές το προαναγγέλαμε δημόσια κι άλλες όχι. Ήταν μια απόφαση εν πολλοίς «ακατανόητη». Η αριστερή σοφία έβλεπε στο πρόσωπο των μεταναστών ένα «πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί» - εμείς βλέπαμε κρατικές πολιτικές απαγόρευσης. Η αριστερή σοφία έβλεπε «παραπλανημένους λαϊκούς ανθρώπους» - εμείς βλέπαμε το ρατσισμό να θεριεύει. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον μια αντιφασιστική διαδήλωση ήταν το λιγότερο καταδικασμένη σε πολιτική μοναξιά. Όπως και να 'χει πάντως, αυτές οι αυτόνομες αντιφασιστικές διαδηλώσεις έγιναν (και εξακολουθούν να γίνονται). Είναι διαδηλώσεις οργανωμένων αντιφασιστών και αντιφασιστριών. Γίνονται με σχέδιο. Είναι πάντα αυτοπεριφρουρούμενες. Το πιο σημαντικό τους επίτευγμα είναι ότι γίνονται κατανοητές ως μια μάχη για τον έλεγχο του πολεοδομικού ιστού: είναι αρκετοί εκείνοι που δίχως να μας γνωρίζουν σπεύδουν να μας πουν ένα καλό λόγο ή ακόμη και να διαδηλώσουν μαζί μας κι εξίσου αρκετοί όσοι μας βλέπουν και ρίχνουν τα μούτρα τους. Και οι μεν και οι δε μας καταλαβαίνουν ως τη μια πλευρά του ταξικού ρήγματος και συμπεριφέρονται αναλόγως.